פינת המדליות

כיבוס סדינים ללא גיהוץ מבלי שייתקמטו

שמתם לב בוודאי כבר לסתירה שבתוך הכותרת, דהיינו: כיבוס סדינים ללא גיהוץ, כשמסתבר שבכל זאת יש להיזהר איתם, כדי שישארו עם תכונתם הבלתי־מתקמטת.

הולך הבן־אדם, קונה מוצר אפוי ומגוהץ, מכניס אותו למכונה המכבסת, ואחר, מוציא תימעוכת של סיבים. אז זה מה שעושות אמריקאיות.

לפני שהן מכבסות את הסדינים הלא מתקמטים שלהן, הן מקפלות אותם לארבע, יפה יפה, כאילו הם היו כבר אחרי גיהוץ, ומוכנים לתקיעה מכובדת בארון. אבל במקום לארון, מכניסים אותם מקופלים ככה יפה, ישר למכונת הכביסה. הם יתכבסו גם כך, באחריות, אם אבקת־הכביסה היא בסדר. מה שלא יוצא בצורה כזו תמיד, הם כיתמי הרוק המיובש של נזלנים כרוניים. אבל כתמים כאלה, אומרים לי מבינים פדנטיים, לא יורדים גם בצורה רגילה. צריך לשפשף אותם ממילא בידיים. למי שיש יצרן כתמים כזה — מגיע לו! למה לא בדק את הסעיף הזה לפני הנישואים? זה פרט ממש חשוב וחיוני בכדי לקבוע, מי יהיה „אשר על הכביסה". אבל נחזור לאמריקאיות. אלה, חזקות מאוד בכל מחלקת ניקיון.

אחרי הכביסה, הן מוציאות את הסדינים המקופלים האלה מתוך מכונת־הכביסה, ותולות אותם על החבל פתוחים מקיפולי־הם, אבל רק מעט. הם בעצם נשארים עדיין מקופלים. זהו. הם מתייבשים כך, ונשארים חלקים. מי שהתוצאה אינה מוצאת חן בעיניו עדיין, שייגהץ. שייגהץ. אני מוכנה לבוא אישית, בכדי לתת לו קצב, לחרוץ.

פטנטים

כמה דברים חכמים

הפטנטים האלה, הפעם, אינם שלי. הם של בינה אביב. הם חכמים כל־כך, שאסור לתת להם ללכת לאיבוד. זוכרים שפעם כתבתי על מכשיר מסמן מכפלות פטנטי, שחייב להימצא בכל בית? אם למישהו חסר קצת גרושים בשביל ההשקעה, אז יש פטנט. ממש התלהבתי.

לוקחים „פומפה", זו משאבת הגומי לפתיחת כיורים סתורמים, ומצמידים אותה בוואקום לבלטות. מסמנים על הידית שלה, על מוט האחיזה, את האורך המבוקש של המכפלת. בעלת השימלה או החצאית, המועמדת לשינוי אישיות, תתכבד ותתייצב ליד הפומפה הזו. אחר־כך היא תתכבד עוד קצת, ותיסוב לאיטה עם שימלתה גם יחד סביב עצמה. מה שנותר כעת לעשות, זה לסמן בגיר או בסיכות, לפי האורך המסומן על הידית, את האורך המבוקש על החצאית. זהו.

* * *

סיפור שני שאהבתי, זה סיפור כביסת סירטי קישוט או תחרה. לא שיש לי בעולם איזה סרט תחרה אחד אפילו, ועוד לכבס אותו, אבל מה, הרעיון חכם.

אז ככה. כאשר מכבסים סירטי קישוט או סירטי תחרה, יש ללפף אותם בעודם רטובים מסביב לבקבוק, או ציינצת עגורלים. יש להשאיר אותם כך עד שיתייבשו לחלוטין. זהו. מה החוכמה? בטח חוכמה. חוסכים, טפו טפו, גיהוץ!

ריפוף תחרה מכובסת
סיבות לעשות זאת

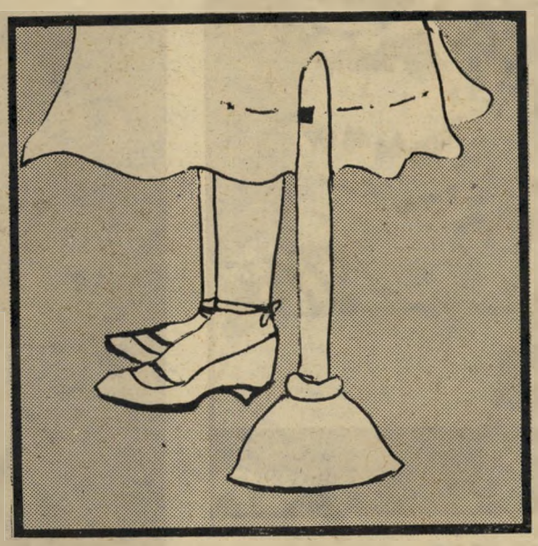

מתקן אינסטאנט למדידת מכפלות
התקן חסכוני

עיצוב פנים

עמוד של זוהר

לאמבטיה – איך מאחסנים את כל סודות היופי

אחד היישומים היותר מוצלחים של מדפי הזכוכית המחוסמת הוא ארון תמרוקים לאמבטיה. בדפי זהב ישנם פירסומים של שלל חברות, העוסקות בהתקנת כימעט כל מה שרוצים מלוחות זכוכית אלה. החל במיזונים מקובלים וקונבנציונליים, עבור דרך ארונות ומדפי איחסון לבוטיקים, וכלה בסיפריות ביתיות.

הזכוכית הזו עוברת תהליך ייצור מיוחד, ומסוגלת לכן לשאת עומס הרבה יותר גדול מהמקובל לגבי זכוכית. היא מתכופפת, רואים את זה ממש עין בעין, אך אינה נשברת. עד כמה שידוע לי, ניתן לבחור את בסיס המדפים האלה בצבע לבן, או שחור, שהוא הצד השני של לוח הפורמייקה. חבל שאין מיבחר, אבל גם כך אני בעד השחור. הוא יוצר אפקט אלגנטי גם אם לא ירצה.

סוד שני בעסק, לתקוע את הסיפור הזה בזוויות, בפינה שבה מתחברים שני קירות. ואז, את הדופן הצמודה לקיר אחד ואת הדופן הצמודה לקיר שני מזמינים ממראה. זו אותה זכוכית, אבל מצופה כמו מראה. זה מכפיל בזוהר יפה־פה את התמרוקים, ונותן לכל האמבטיה מגע של ברק. שמים במדף העליון, למשל, את כל תמרוקי האמבט. ערימת סבונים משובחים בתוך כלי זכוכית ענק עם מיכסה, מלחי אמבט, שמנים, מיבחר ציבעוני של כיפים.

אחר כך, מדף שני תחתיו יכול להיות מוקדש לאוצרות הבשמים של הגברת. אפשר לשים שם גם כלי־זכוכית עם פרפים צמר־גפן לאיפור, וגם את כל הקרמים של הליידי, שנותנים תיקווה.

מדף שלישי יהיה מוקדש למאצ'ו. גם לו יש סבונים וקרמים של גילוח וכל מיני ריחות. אם אין לו סרייה של ריחות, זאת הזדמנות לקנות. אחר־כך מסדרים יפה סידרה של מגבות, מתאמים צבעים בגוונים הוליוודיים של חלום, ואחר־כך, רוצחים בשקט כל מי שמעז לחרב את היצירה.

לנקות את העסק זו לא בעייה, למרות שזו נראית כמו כן בעייה, ודווקא מזן גדול. לוקחים תרסיס של רם 70, ודף של נייר מגבות מיטבח לבן. מזיזים את כל הפיצ'בקעס ימינה, מרסיסים טיפה, ובתנועות סיבוב מורידים את האבק, ומבריקים. אחר־כך מעבירים את כל הדיירים שמאלה, על החצי הנקי, ומברקים מצד שמאל. אחר־כך מחזירים רק את חצי הדיירים למקומם, ושלום על ישראל. בשטח זה לוקח שתי דקות.

אם יש אפשרות לסדר גם תאורה למעלה, הרי שהכפלתם לעצמכם את כל האפקטים היפים, בעשר. אפשר להתרשם לפי הצילום המצורף. זה יופי הסיפור הזה, זה יופי.

טובלים אותן בבצק הנוזלי, ומגלישים בעזרת כף מרק לתוך שמן עמוק, שכבר חם מאוד. מעטה הבצק הזה מתנפח נהדר בהמון בועות וגדילים. היות והבצק נוזלי למדי, אני לא אוהבת לסנן ולטפטף את הפרי המצופה לפני ההכנסה לסיר השמן, העמוק. בצורה זו, בקושי נותר מעטה. כשהשמן כבר הם מאוד, אני שמה קיטעי פרי בעזרת כף, בזהירות, יחד עם בריכת בצק קטנה, שנקווית בתוך הכף. יוצאות צורות מהפטרה, אה מה, טעים.

מטגנים־מטגנים עד שזה תופס צבע זהב מאוד חיוור, ומוציאים בעזרת כף טיגון מחוררת. מניחים על צלחת, ושופכים על זה שפע סירופ מייפל. אפשר להגיש בנקודה זו, ואפשר גם להשתגע. אם רוצים להשתגע, שמים בעדינות, מעל סירופ המייפל, כף אחת יין שרף, יי"ש, שקונים בסופר־סל, או בבית־מירקחת. זה פשוט אלכוהול נקי, לא מפוגל. אין לזה צבע סגול!

מקרבים גפרור בוער, מציתים, וכל הזמן אוספים מהצדדים סירופ מייפל ושופכים על הקינוח. אחרת מקבלים בננה סינית בטעם נוצות חרוכות! זו פעולה שמצריכה קצת ידע, כיוון שאם שופכים יותר מדי סירופ מייפל לחריכת סוכר נהדרת, אזי מכבים את האש. מכבים את האש, נותר אלכוהול בסיפור, וזה מחרבן את העסק.

* * *

ואם בציפויים מטורפים שכאלה עסקינן, נסו איזה סוד משגע שיש לי בקשר לציפוי הכי טוב ל„אצבעות" קלמרי.

בקערית קטנה שופכים כוס אחת קמח תופח. על זה שופכים לאט, תוך כדי בחישה, בירה לבנה, עד סמיכות של דייסה לא כבדה. תראו לבד כבר כמה זה יוצא. וזהו. לא מוסיפים ביצה, לא מוסיפים סוכר, לא מוסיפים כלום. הבצק הזה סופג יותר שמן, אבל הפרענקים בחבורה יבינו לליבי. איך יכול משהו להיות טעים בלי שיהיה בו שמן?

משקיעים את הקלמרי בבצק הפשוט הגאוני הזה. מגלישים לתוך שמן עמוק וחם, לא יותר מאשר עד שזה תופס מעט גוון, ומוציאים. בוזקים על זה מלח, וטורפים. מי שיאהב את הבצק הזה, (אני) יאכל אותו גם עם בננות. זהו. בילעום נעים.

אודטה דנין